

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 24, 26 i 30 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Els dilluns i dijous transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

El Partit Comunista d'Espanya planteja la necessitat de

PREPARAR LA VAGA NACIONAL PACIFICA

AMB data d'aquest mes de juliol, el Partit Comunista d'Espanya ha publicat una Declaració en la qual, després d'exposar una anàlisi dels darrers esdeveniments internacionals i nacionals, acaba amb el següent plantejament:

«El poble espanyol es troba en un moment en què si s'uneix, si es decideix a lluitar enfrontant els sacrificis que la lluita comporta, pot assolir promptament la llibertat. I el camí per a assolir-la, tots els recents esdeveniments internacionals i tota l'evolució de la situació política interior ens l'estan traçant amb claredat meridiana: és el camí de les grans accions i manifestacions de masses, el camí de la vaga nacional pacífica. Preparar aquesta vaga, concretament, des d'ara, a través de múltiples accions parcials, econòmiques i polítiques, de totes les capes socials, aquesta és la tasca immediata que la situació exigeix de tots els grups i partits de l'oposició.»

EN analitzar la situació internacional, la Declaració posa de relleu la provocació de l'imperialisme nord-americà enviant avions «U-2» a volar damunt de la U.R.S.S. i la rèplica soviètica abatent l'avió d'espionatge i anunciant que, si tals vols es repeteixen, es veurà obligada a destruir les bases des d'on els avions prenen el vol. I després de mostrar que els governs d'altres països han protestat per la utilització amb tals finalitats de les bases que hi tenen els ianquis, la Declaració destaca el fet que Franco, al contrari, instiga els americans a servir-se de les bases que tenen a Espanya.

COMUNICAT DEL COMITE EXECUTIU DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA

El Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya desment categòricament la declaració del Ministeri de la Governació atribuint als comunistes la responsabilitat de les explosions de bombes, que s'han produït recentment en diversos indrets d'Espanya.

El Partit Comunista no té absolutament res a veure amb aquests fets d'origen tèrbol i provocador. El Partit Comunista d'Espanya ha declarat diferents vegades que aquests mètodes terroristes únicament poden causar perjudici a la lluita del poble contra el franquisme.

Comitè Executiu del
Partit Comunista d'Espanya

30 de juny del 1960

El Partit Comunista invita el poble espanyol a oposar-se al perill que això representa per al país i a lluitar per obligar el Govern a fer saber que en caducar en 1963 els acords ianqui-franquistes de setembre del 1953, aquests no seran prorrogats, i a exigir des d'ara un efectiu control espanyol sobre les bases.

Més endavant dedica una part important als esdeveniments de Corea del Sud, de Turquia i del Japó, els quals mostren i confirmen que «la vaga nacional pacífica, acompanyada de manifestacions de massa, amb la participació de tots els sectors i forces oposades a la dictadura, és el camí apropiat per a implantar a Espanya un règim de llibertat». Aquest exemples proven a bastament que, en tal cas, l'imperialisme nord-americà no podria sostenir Franco contra el poble espanyol i que l'Exèrcit i les forces d'ordre públic no s'oposarien a un gran moviment pacífic, nacional i popular.

EXAMINANT els fets ocorreguts en el país durant els mesos d'abril i maig darrers, la Declaració es refereix a la rapidesa amb què s'estengueren els rumors de restauració monàrquica i a l'emoció que van desvetllar, provant la profunda i intensa voluntat popular de fer que Franco abandoni el poder. Al mateix temps, s'ha demostrat un cop més que no es pot esperar que Franco se'n vagi si no se l'obliga mitjançant potents accions de les masses populars.

La situació econòmica, considerablement agreujada pel Pla d'Estabilització, ha posat en activitat noves forces que encara vacil·laven a emprendre l'acció. La idea que Franco ha de deixar el poder ha penetrat també en amplis cercles de la gran burgesia, al servei de la qual la dictadura ha governat. Aquests cercles es plantegen la necessitat d'un canvi, però voldrien poder realitzar-lo sense dany per a llurs avantatges i privilegis.

La classe obrera i les masses treballadores són les que més pateixen de l'actual situació, en què diversos factors permeten que perduri encara la dictadura. La reducció dels salaris, l'atur total o encobert, creen condicions de vida insuportables. El descontent i la indignació dels treballadors està arribant a un punt en què necessàriament haurà d'esclatar en grans accions i manifestacions de masses.

Les classes mitjanes es mouen palesant les dificultats creixents que la dictadura els obliga a suportar. Les corporacions econòmiques d'industrials i comerciants, les cambres sindicals agràries, eleven protestes i reclamacions contra les nefastes conseqüències del Pla d'Estabilització.

Els Col·legis d'Advocats actuen contra

la llei de tasses judicials, contra les jurisdiccions especials i les tortures policiaques. Nombrosos i prestigiosos intel·lectuals reclamen l'amnistia general i es pronuncien pel restabliment de les llibertats polítiques; a Catalunya, demanen llibertat completa per a la llengua i la cultura vernacles. Personalitats eclesiàstiques i dirigents d'organitzacions catòliques condemnen les tortures, demanen llibertats polítiques i es pronuncien en favor de l'amnistia general i de millors condicions de vida per als treballadors.

★

El Partit Comunista — segueix dient la Declaració — estima que ha arribat el moment d'abordar resoludament la tasca de posar fi a la dictadura.

I proposa a totes les forces polítiques que, respectant les diferències recíproques, s'estableixi un acord general a base de les dues qüestions següents, ambdues d'interès nacional:

- 1 — ORGANITZACIO D'UNA GRAN ACCIO NACIONAL — QUE CULMINI EN UNA VAGA NACIONAL PACIFICA ACOMPANYADA DE GRANS MANIFESTACIONS DE MASSES — PER A POSAR FI A LA DICTADURA SENSE NOUS CONFLICTES SAGNANTS.
- 2 — COMPROMIS D'ACCEPTAR LA LEGALITAT QUE ELS ESPANYOLS ESTABLEIXIN MITJANÇANT ELECCIONS COMPLETAMENT LLIURES I DE DESENROTLLAR-SE DINTRE D'AQUESTA LEGALITAT.

Sobre la base d'un tal acord es podria trobar un nucli de personalitats que, en el moment precís, assumís les funcions de govern provisional amb un programa que inclogués el restabliment de les llibertats democràtiques, l'amnistia general, el millorament de les condicions de vida del poble, una política internacional favorable a la coexistència pacífica i la preparació d'eleccions constituents amb plenes garanties democràtiques.

I després de varies consideracions sobre les possibilitats d'arribar a un tal acord, necessari i urgent, de les forces d'oposició, la Declaració s'adreça als comunistes demanant-los d'impulsar i organitzar les lluites parcials econòmiques i polítiques, de reforçar el Partit i de concertar-se amb els treballadors, amb els intel·lectuals i altres sectors de la població, sense distinció d'opinions i tendències, per tal de preparar amb entusiasme i ardidesa les condicions que han de culminar en la vaga nacional pacífica, que expressi la voluntat nacional d'acabar amb la dictadura i d'establir un règim de democràcia i llibertat.

640
5-8-60

Les reivindicacions populars i l'Església

L'actitud contradictòria que es ve observant en personalitats de moviments catòlics i en les jerarquies de l'Església és particularment il·lustrativa de la repercussió que hi va tenint l'ascens del moviment popular i la indignació general contra el règim.

En una entrevista publicada en el periòdic francès, « Journal du Mouvement Catholique International pour la Paix », Carles Santamaria, secretari de « Pax Christi », declarà el passat mes de maig que « **actualment l'Església es troba davant de problemes molt delicats, que comencen a inquietar-la, en particular el de les seves relacions amb l'Estat** ».

A Barcelona, amb motiu de les recents brutalitats policiaques, hom ha vist que si bé el Bisbe, Dr. Modrego, s'ha negat a la petició de centenars de manifestants davant del seu palau, en canvi l'Abat de Montserrat va reaccionar no assistint al sopar de Franco i enviant-li el conegut telegrama en el que deia que « **les detencions i les tortures són el trist epíleg del seu viatge a Catalunya** ».

Gairebé al mateix temps, amb motiu del Primer de Maig, el manifest aprovat per la Direcció nacional de les Germandats d'Acció Catòlica, de la qual formen part el Cardenal Primat i el Bisbe de Solsona, era repartit en unes diòcesis amb el vist i plau dels Bisbes respectius, mentre en altres, com el Bisbe Eijo-Garay de Madrid, en prohibien la distribució i en feien lliurar els paquets d'exemplars a la policia. En aquest manifest es diu: « **No es pot pretendre convèncer els obrers que han d'acceptar l'amputació de llurs salaris i l'atur forçós total mentre es malversen sumes enormes en despeses públiques i privades, en ornaments de les grans ciutats i mentre l'Estat augmenta les seves ostensiblement** ».

D'altra banda, en el document adreçat

als Bisbes de Biscaia, Alava, Guipúscoa i Navarra, 352 sacerdots bascos declaren entre altres coses: « **Creiem sincerament que ni els individus, ni les classes, ni els pobles que integren la comunitat política espanyola no gaudeixen de llibertat suficient** ».

El reflexe dels esdeveniments succeïts ja fa un temps a Venezuela i Cuba i els més recents de Corea del Sud i Turquia, també intervé per a fer sentir a algunes jerarquies eclesiàstiques que cal estar més atentes als sentiments populars, mentre altres s'entossudeixen a comprometre l'Església amb llur recolzament tel dictador. Malgrat les fanfarronaes d'aquest i els esforços de la camarilla opusdeista i d'altres franquistes recalitrants, l'angoixa i la inseguretat s'apoderen dels elements que han sostingut la dictadura i que ara li estan retirant visiblement llur confiança, entre els quals figura també una part de les jerarquies eclesiàstiques.

Els treballadors han d'adonar-se clarament que són llurs accions i protestes les que, en les condicions actuals, poden determinar una impulsió decisiva de l'activitat de totes les altres forces socials oposades a la dictadura i determinar l'ensulciada definitiva d'un règim que ja no pot amagar la descomposició que l'està minant.

Està bé que algunes jerarquies eclesiàstiques i els moviments catòlics dirigits per elles condemnin la flagrant injustícia del règim i expressin queixes considerant inacceptables els baixos salaris i l'atur forçós. Saludem aquest fet i estem disposats a donar la mà i marxar junts amb tots els que desitgen un millorament de la vida dels treballadors i de la situació política del país. Llurs protestes i peticions, tot i marcades d'una tendència a la passivitat que en resta eficàcia, no deixa d'ajudar

les tasques de l'oposició en la lluita per acabar amb la dictadura d'una manera pacífica.

Tanmateix, els treballadors veuen que les queixes pietoses no resolen els problemes, no fan canviar la situació, no mengüen les grans dificultats de les famílies treballadores i no milloren gens llurs condicions de vida.

El treballadors catòlics, com els comunistes i tots els altres, necessiten salaris **efectivament** més elevats, que permetin d'alimentar i vestir la família a base de la jornada de vuit hores que els deixi temps per al repòs i per a la vida familiar. Necessiten feina o un subsidi **efectiu** d'atur forçós.

Per aconseguir això, sense menystenir les protestes pietoses, cal a més actuar. Els treballadors catòlics — com ho estan veient en la realitat — han de comprendre que el millorament de llurs condicions de vida depèn en tot primer lloc de les protestes i accions que organitzin i menjants junt amb els treballadors comunistes i tots els altres per tal d'obligar les empreses, els sindicats i el Govern a donar satisfacció a llurs reivindicacions.

NOTA INTERNACIONAL

L'ACCIO DE LES MASSES AL JAPÓ

L'ONA de manifestacions populars que tingué lloc al Japó el passat mes de juny constituí un esdeveniment internacional de magnitud. El seu resultat immediat — l'anulació de la visita d'Eisenhower — i els altres — com, més recentment, l'expulsió dels avions «U-2» de les bases d'aviació — que han seguit i seguiran, evidencien la impopularitat de la política de sotmetiment a l'imperialisme yanqui i són un nou tombant en aquest gran procés històric que estem vivim d'ensulsiament progressiu de la dominació imperialista.

Una vegada més, les aspiracions de les masses a la pau, a la independència i a la sobirania han aparegut amb esclat i s'ha provat, en manifestar-se, quina és la feblesa congènita dels règims reaccionaris que s'hi oposen.

El poble japonès té clara consciència que la lluita per la pau i la sobirania és essencial per a la seva sort i pel propi esdeveniment nacional. Les illes japoneses estan sembrades de bases militars yanquis, fent-ne una zona de greu perill. Els japonesos, que serven l'esglaiador record d'Hiroshima i Nagasaki, saben el que això significa com amenaça permanent a llur pervivència. Una situació econòmica difícilíssima, abocada a un carreró sense sortida tant que la intromisió yanqui priva la indústria japonesa del seu mercat natural xinès, és un altre dels fets contra els quals reaccionen les masses nacionals nipones.

Hom compren perquè, en tals condicions, l'acció de les masses japoneses hagi assolit aqueixa grandiosa amplària, cosant en moviment a treballadors i estudiants, artesans i comerciants gens de dreto o d'esquerre, tots units en una comú aspiració de desfer-se del doal yanqui. Després de Corea del Sud i Turquia, suava amb el Japó la prova s'ha fet novament que quan les masses populars unides es posen en moviment res no hi pot; que cada vegada que una voluntat nacional es manifesta fermament l'imperialisme ha de recular. Aquest és, sense cap mena de dubte, un dels més clars allionaments que cal retenir de l'acció que desentrotlla el poble japonès.

TRIBUNA DEL PARTIT

EL TREBALL DE MASSES D'UNA ORGANITZACIO DEL PARTIT AL CAMP

LES organitzacions del P.S.U. tenen com a missió principal organitzar i unir les masses en la lluita per les reivindicacions populars i per a conduir el poble a l'enderrocament de la dictadura franquista. En el compliment d'aquesta missió, certes organitzacions ens proporcionen magnífiques ensenyances que hem de retenir i generalitzar.

Prenem, per exemple, l'organització d'un poble de Catalunya, fonamentalment pagés, de característiques semblants a les de molts altres pobles del camp català.

Els comunistes d'aquesta localitat, recolzats pels pagesos i homes d'avantguarda, van crear un gran ambient i van fer una gran agitació contra els jerarques franquistes. Al cafè, a la cooperativa i al troç, al futbol i al ball, van popularitzar-se les idees de: « fóra els lladres que dirigeixen la Germandat », « volem millors salaris », « volem que les associacions del poble siguin dirigides per homes elegits democràticament ».

Els resultats no es feren esperar. En una reunió de més de 150 pagesos, la Junta de la Germandat va ser destituïda i van ser elegits nous dirigents, malgrat les trampes dels jerarques. No cal dir que els franquistes — els poquets que en queden — van encaixar-ne de verdes i de madures.

En una reunió on assistiren més de 80 joves pagesos, van acordar rebutjar la proposta dels jerarques locals de liquidar la seva associació recreativa i d'incorporar-la a la CNS. Així van aconseguir de mantenir la seva independència.

A més, els treballadors agrícoles van demanar augment de jornal i per la temporada de neteja dels recs han aconseguit que el salari es pagui a 110 pessetes en comptes de 80 i que la jornada de treball de 8 hores sigui reduïda a 7 hores i mitja.

L'ambient creat contra els jerarques franquistes ha estat tan important que el delegat sindical de la CNS, un dels personatges més odiats pel poble, s'ha vist obligat a dimitir.

El treball d'aquesta organització del Partit mostra que els nostres camarades han copsat els sentiments més profunds del poble. Gràcies a això, l'han pogut mobilitzar per a aconseguir determinats objectius. Li han donat molta consciència de la seva força, li han indicat el camí per a que vegi que unit no hi ha ningú capaç de resistir-li.

Això és fruit del treball audaciós dels nostres camarades principalment, de la presència d'una organització del Partit que ha comprès la seva missió organitzadora i dirigent, que ha pres les mesures concretes i necessàries per a dirigir l'acció.

El Partit ha recollit també els fruits d'aquesta mobilització. Nous camarades han ingressat en la nostra organització i s'ha creat un grup molt important de joves comunistes.

El remei a l'atur forçós

N el seu discurs de fi d'any, el general Franco va afirmar solemnement que, qualsevol que fos el curs de la conjuntura econòmica, es mantindria la política de «ple empleu» i s'asseguraria la vida dels treballadors. Des de llavors el «Caudillo» i els seus ministres han fet un gran nombre de declaracions semblants i encara no han passat quatre setmanes del mes de juny que Ullastres, en inaugurar la Fira de Mostres, repetia una altra vegada que el Govern donava preferència a l'interès dels treballadors en la seva política econòmica.

Però una cosa són els discursos i declaracions oficials dels personatges franquistes i una altra cosa la realitat. Només durant el mes de juny, 2.000 obrers de la PEGASO de Madrid, 600 de Manufactures Metal·líiques Madrilenyes, 125 de Telefunken, 150 de Materials i Construccions (Ca'n Girona) de Barcelona, milers i milers d'obrers han estat llançats al carrer. A Catalunya es veu amb angoixa la imminent aprovació del Pla de reorganització de la indústria tèxtil cotonera, que comportarà l'expulsió d'aquesta indústria de més de 30.000 obrers i un gran nombre de petits patrons. Es un rumor general que durant els tres mesos d'estiu s'espera que quedin sense feina uns dos-cents mil treballadors.

Fins ara el Govern parava o rebutjava nombroses demandes d'autorització per acomiadar els obrers o per a reduir els dies de treball de les empreses privades. Però el començament dels comiats en gran escala en empreses de l'INI com la Pegaso, sota control estatal, és un signe clar que van a obrir-se les portes per a l'atur forçós en massa. L'anomenada Llei de Bases, el projecte de la qual ha estat publicat per la premsa el 16 de juny amb un gran luxe de titulars, confirma el que acabem de dir.

Els serveis oficials de propaganda presenten la citada Llei com un generós bolcament de beneficis entre els treballadors, però no és difícil de descobrir que ha estat pensada per a fer-la servir de tapadora al pas a una política d'acomiadament lliure.

Deixant de banda la cínica demagogia del projecte publicat sobre «la igualtat d'oportunitats», «l'accés a la propietat per part de tots els espanyols» i altres temes propagandístics franquistes, veiem que en la Base segona es parla d'«ajudar al sosteniment dels establiments de beneficiència» i, en la tercera, de «facilitar l'elasticitat en l'empleu de la mà d'obra».

Aquesta darrera frase condensa l'essència de la Llei de Bases que, com hem dit, fa preveure una onada de comiats d'obrers.

Es comprén que la perspectiva de menjar a l'Auxili Social o de marxar a l'estranger no és acceptable pels obrers parats,

els quals necessiten una solució estable no solament per a ells mateixos més també per a llurs famílies. Es comprén que es desenrotlli l'esperit de lluita entre els obrers els quals saben, a més, prou bé que no hi haurà ni menjadors ni possibilitats de marxar a l'estranger per a tots els obrers parats.

Allò que els obrers necessiten i tenen dret a exigir és treball i, en mancar-ne, un veritable subsidi d'atur forçós que els permeti de mantenir llurs famílies tot el temps que duri l'atur.

Durant anys i anys les grans empreses obtingueren ganancies fabuloses, mentre els obrers han estat percebent els salaris mes baixos d'Europa. Encara avui, malgrat la crisi i l'estabilització, els grans trustos acumulen beneficis enormes. En la recent Junta d'accionistes de FORCES ELÈCTRIQUES de CATALUNYA, Joan March declarava que els beneficis nets de l'exercici del 1959 ascendiren a 438 milions de pessetes (contra 382 milions en 1958), la qual cosa els ha permès de repartir un dividend del 12,5 per cent, passar a reserves 220 milions i deixar un remanent a repartir d'uns altres 76 milions. En els darrers cinc anys els beneficis líquids de FECSA s'han elevat a 1.608 milions de pessetes. L'actiu industrial de la companyia ha augmentat durant el mateix quinquenni en 2.260 milions, dels quals menys de mil corresponen a ampliacions del capital. Per consegüent, ha obtingut prop de tres mil milions de pessetes de benefici en solament cinc anys.

L'exemple de FECSA no és una excepció, sinó el típic entre les grans societats elèctriques, mineres, metal·lúrgiques, químiques, etc. Pel que fa a la Banca, és sabut que aquesta domina aquelles societats i que obté al seu torn beneficis encara més importants. Per què, doncs, no dedicar ara una part d'aquestes fabuloses ganancies, extretes de la suor dels obrers, a mantenir aquest mateix obrers en llurs llocs de treball? Els treballadors han de lluitar per que, en el cas de quedar sense feina, puguin percebre un subsidi d'atur **equivalent almenys al salari base més els punts familiars**, fins que siguin reintegrats a llurs antics llocs de treball o a un nou treball corresponent a llur ofici i capacitat.

Ara s'aprecia clarament que el subsidi d'atur forçós decretat l'any passat no era més que una via per a fer possibles els comiats sense indemnització. De les desenes de milers d'obrers parats, solament uns quants, molt pocs, cobren realment el subsidi.

A molts, se'ls ha negat perquè no són considerats «legalment» obrers de plantilla

o amb altres escuses semblants. A altres, se'ls ha ofert empleu en feines que no corresponen a llur professió i allunyades de llur residència habitual i, en no acceptar-los, se'ls ha negat el subsidi. Altres han esgotat ja el termini de cobrament i esperen que es resolgui la demanda d'una prolongació, demana a la qual els mes encara estan esperant resposta.

Aquesta situació — la Llei de Bases no confirma — tendeix a agreujar-se i s'agreujarà sense cap dubte si els treballadors no lluiten per a impedir-ho.

L'única via per a impedir que l'atur s'estengui i que la tam s'ensenyoregi de desenes de milers de llurs obreres es actuar units, ara mateix, contra aquesta amenaça. Aquesta és avui una qüestió capital no solament per als que ja estan parats i necessiten una solució urgent, sinó també per als que encara treballen. El primer objectiu que cal aconseguir en aquest front és **impedir que siguin acomiadats nous obrers**, objectiu que interessa principalment als obrers que encara treballen. Però això no s'obtindrà sense un moviment general per un veritable subsidi d'atur forçós i per que siguin reintegrats ràpidament a llurs llocs de treball els treballadors parats.

En cada centre de treball s'han d'elaborar peticions en aquest sentit, elegir una comissió obrera que es relacioni amb els treballadors de les altres empreses del ram o de la localitat amb el fi de posar-se d'acord per a presentar en comú llurs reivindicacions, com l'augment de salaris i altres, al sindicat i a les autoritats. Cal organitzar manifestacions de parats que, junt amb llurs famílies, reclamin als jerarques treball o un subsidi efectiu. En les empreses es poden organitzar aturs limitats o moviments rebaixant el rendiment, per tal de fer que siguin considerades i satisfetes les reivindicacions presentades. Cal, en fi, apurar totes les formes d'acció legal i extra-legal en la lluita contra l'atur forçós i per l'augment dels salaris, i preparar ensem les condicions per a la futura vaga nacional.

Es natural que el Govern, instrument dels trustos, faci la política d'aquests. Però l'experiència demostra que l'acció de les masses el pot obligar a fer concessions parcials. D'altra banda, únicament amb l'acció adquiriran les masses el grau d'organització i d'unitat que ha de fer possible la liquidació de la dictadura i el pas pacífic a un règim democràtic, la qual cosa serà en definitiva el millor mitjà per assolir una solució que resolgui el problema greu de l'atur forçós i els greus mals que afecten el país.

El mestres catalans tenen un deure

Fa unes setmanes un grup de cent intel·lectuals catalans va donar publicitat a una «**Carta adreçada a tots els professors i a totes les persones interessades en la difusió de la cultura**». Els signataris del document, després de constatar «l'estat anormal en què es troben, fa temps, l'ús, l'ensenyament i la difusió de la llengua catalana, vehicle d'una secular cultura», i després de recordar que «no hi ha cap llei que prohibeixi l'ensenyament del català a les escoles», demanen que «en tots els graus de l'ensenyament públic i privat a les terres de llengua catalana, siguin establertes classes regulars d'aquesta llengua».

Es evident que ara cal que la resposta

la donguin, en el terreny pràctic, els mestres, a tots els quals va dirigit el document.

L'ensenyament exclusivament fet en castellà, que ha imposat el règim de Franco, és una de les formes de reduir a la impotència el poble català. No volen que el poble aixequi el cap ni en matèria política ni matèria cultural.

En front d'aquestes pretensions, són necessaris l'ensenyament i la difusió de la llengua catalana per a desenrotllar una veritable cultura catalana — fidel reflexe de la realitat nacional — amb tot el paper que ha de jugar per al progressiu desenvolupament del nostre poble i de la futura democràcia espanyola.

Avui, el camí del despotisme cultural ha arribat al seu punt final. Les condicions actuals li són contràries, com ho són en el cas del poder polític.

Per això ha arribat el moment de lluitar també en aquest front. Els mestres catalans han de prendre consciència de llur responsabilitat en les noves condicions, i recolzant en el fet que no hi ha cap llei que prohibeixi l'ensenyament de la llengua catalana en les escoles — com molt oportunament ho recorden els intel·lectuals catalans —, han de prendre la iniciativa per a establir-ne a tot arreu l'ensenyament. Aquest és llur deure d'avui davant del nostre poble.

CAL POSAR FI A LES TORTURES I A LES JURISDICCIONS ESPECIALS! PER LA LLIBERTAT DELS PRESOS I PER L'AMNISTIA GENERAL!

Publiquem en aquesta mateixa pàgina un resum de la denúncia dels advocats barcelonins contra les tortures i les jurisdiccions especials, presentada el dia 4 de juny.

Posteriorment, el dia 24, una Comissió oficial del Col·legi d'Advocats, presidida pel Degà, doctor Pi i Sunyer, ha entregat al fiscal de l'Audiència, senyor Lozano, un expedient en el que consten les actes notarial d'una dotzena de detinguts del Palau de la Música, exposant les tortures salvatges que els foren infligides a «Jefatura» per Creix i els seus esbirros de la Brigada político-social.

Les denúncies reiterades, els milers de signatures recollides pels treballadors, fins no fa gaire sols a protestar, han anat omplint el got.

Actualment, aquest got, en el que s'han acumulat tants de neguits i angoixes, ja està sobreeixint. L'emoció causada pels fets del Palau de la Música Catalana mobilitzen amplemment i profunda l'opinió catalana i del poble de tot Espanya.

L'acció conjunta dels Col·legis d'Advocats de Barcelona i Madrid, recolzant en l'emoció i la protesta populars, ha obligat el règim a acusar el cop. **La premsa ha publicat oficialment que el jutjat número 14 de Barcelona ha d'investigar sobre els mals tractes infligits a «Jefatura» als detinguts.** Això representa una gran victòria dels esforços dedicats a la defensa dels presos. Cal, però, estar atents i insistir per a evitar que la investigació no es dilueixi en la paperassa i en el temps i les tortures puguin continuar amparades en la impunitat. No es pot desconèixer que els esbirros, el Governador i el règim pressionaran intensament els jutges per a que abandonin la investigació que ara fan semblant de demanar.

Cal exigir justícia. Cal que desenes de milers de signatures facin sentir la veu dels treballadors i del poble al President de l'Audiència i al Jutjat número 14.

Les signatures ja recollides en fàbriques i tallers sumen milers. 400 signatures d'intel·lectuals (catedràtics i altres), d'industrials i comerciants barcelonins, han estat presentades a l'Audiència el dia 25 de juny. Un bon nombre de capellans denuncien les tortures en els sermons, en llurs parròquies. Cal impulsar aquest moviment, cal recollir cents de milers de signatures.

Això és possible. Que cada obrer decidit, cada demòcrata coratjós, cada patriota, ho prenguin en llurs mans en fàbriques i tallers, en les corporacions econòmiques, en les societats culturals i recreatives, en les barriades de les grans ciutats i en totes les localitats de Catalunya. Cal demanar al President de l'Audiència l'efectivitat de la investigació per les tortures i que els culpables siguin jutjats. Cal demanar, ensem, al Ministre de Justícia que se suspendin les jurisdiccions especials.

Actualment, a la presó de Barcelona, torna a haver-hi un gran nombre de detinguts: Carles Rebellon, membre del Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya; Angel Rozas, vocal de la Junta Social Nacional del Sindicat de la Construcció; Vicens Faus i Josep Ma. Sendrós, obrers metal·lúrgics; Manuel Serra, comptable; i altres, fins a uns vint, entre els quals diversos enllaços sindicals tèxtils i metal·lúrgics, estan pen-

dents de les jurisdiccions especials, d'un Consell de Guerra.

A Madrid, el dia de juny, en procés tramitat pel Coronel Eymar, 18 antifranquistes de Barcelona, Sabadell, Calella, Igualada, Mollet i de la conca minera de Berga, han estat condemnats a diverses monstruoses penes, segons relació que publiquem en aquesta mateixa pàgina de «Treball».

I a Barcelona, per haver cantat el «Cant de la Senyera» i haver-ne imprès la lletra, el doctor Jordi Pujol ha estat condemnat a 7 anys de presó i l'impressor, senyor Pinzon, a tres anys i confiscació de la seva impremta, també per un Consell de Guerra.

Treballadors, ciutadans tots: Exigiu que els torturadors siguin jutjats. Demaneu al Ministre de Justícia que s'acabin les jurisdiccions especials i que es proclamï l'amnistia general per a tots els presos i exiliats polítics, que a Espanya es garanteixin la dignitat de la persona humana i les regles democràtiques més elementals per a la concòrdia cívica de tots els ciutadans.

LA DENUNCIA DELS ADVOCATS BARCELONINS

Els advocats barcelonins han presentat al President de l'Audiència un document datat del 4 de juny darrer, en el qual es demana als organismes judicials que evitin la repetició de fets com els que en el document s'exposen.

Els fets que es denuncien són els següents:

Que els funcionaris polítics, particularment els de la IV Brigada político-social (manada per Creix) infringeixen força sovint les lleis: practiquen detencions i registres domiciliaris sense cap mandat judicial, no comuniquen les detencions a cap jutge instructor i els detinguts queden en llurs mans molt més temps que les 72 hores legals, «essent objecte d'abusos, mals tractes, brutalitats i tortures».

A continuació denuncien també el fet de prohibir-se als detinguts la visita i l'assessorament dels advocats, situació anòmala i antijurídica que es produeix particularment en els casos de les anomenades jurisdiccions especials i més freqüentment encara amb el procediment sumari militar.

En tercer lloc, posen de relleu la il·legalitat que representa la utilització de les jurisdiccions especials a base de la llei del

12 de març del 1943, sobre l'Estat de Guerra i els delictes de rebel·lió militar, llei que «de fet i de dret està derogada».

Sobre aquests fets — diu també el document — «han estat cursades diverses denúncies per la via judicial, sense que fins ara es conegui cap resolució dels Tribunals en relació amb aquelles».

(Cal recordar que fa exactament un any els pares de l'estudiant Helios Babiano, assistits pel lletrat Agustí de Sèmir, van presentar una denúncia acompanyada d'acta notarial contra la citada Brigada de Creix per les tortures infligides a llur fill davant d'ells mateixos).

Condemnats per un consell de guerra

El dia 21 de juny passat es va celebrar a Madrid el Consell de Guerra contra 18 antifranquistes catalans detinguts arran de la vaga nacional pacífica del 18 de juny del 1959, acusats de propagandistes i organitzadors d'aquesta vaga.

El fiscal havia demanat penes fins a dotze anys de presó, penes que el Consell de Guerra ha augmentat en alguns casos.

Les penes dictades són les següents:		
Bertomeu Barceló	.. ..	14 anys
Pere Gallardo	.. ..	12 »
Joan Ruiz	.. ..	11 »
Evarist Givanel	.. ..	10 »
Angel Montoliu	.. ..	9 »
Pere Nadal	.. ..	9 »
Gregori Gonzalez	.. ..	9 »
Josep Moix Devesa	.. ..	7 »
Helios Babiano	.. ..	7 »
Josep Pereta	.. ..	7 »
Josep A. Varea	.. ..	7 »
Pere Vilargonté	.. ..	6 »
Indaleci Gonzalez	.. ..	6 »
Bru Fontanet	.. ..	6 »
Fulgenci Moya	.. ..	5 »
Antoni Colet	.. ..	3 »
Joaquim Domènech	.. ..	3 »
Inés Lazcano	.. ..	3 »

(En el procés no apareix l'enllaç sindical dels miners de Berga, Joan Garzón, que a causa de les tortures policiaques va perdre la raó i ha estat traslladat al preventori psiquiàtric de Madrid).

Dels nostres corresponsals

DEL BAIX EBRE. — «La vida, aquí, s'ha posat molt difícil. S'ha acabat la plantada de l'arròs i centenars de jornaleros estan sense feina. Al mar hi ha una crisi com mai no s'havia conegut. Molts pescadors no arriben a guanyar ni 50 pessetes setmanals. Els pescadors no treballen a jornal sinó a parts. El 50 per cent del producte és per als amos, però no cregueu que aquests ho passin gens bé. Imagineu-vos, doncs, els pescadors.

«Alguns intenten buscar solució a l'estranger. Però això planteja també greus problemes com deixar la família i la casa. No és una solució. La població manifestà un gran descontent i ansieja que canviï el règim per a que es creïn condicions en què els espanyols poquem viure més feliços i joiosos que no pas actualment».

AMENACES DE MES ATUR FORÇOS. — Des de primers d'any fins al 31 de maig, la Delegació de Treball ha tramitat 312 casos d'expedient de crisi, tots de la província de Barcelona. En general han estat acceptats, és a dir, s'autoritza els patrons a acomiadar tots o part dels treballadors.

A «CA'N GIRONA». — La direcció ha acomiadat un obrer dient que, amb motiu d'una demanda reivindicativa, va faltar al respecte dels superiors. Aquest obrer s'ha negat a signar la fulla de comiat i ha presentat reclamació a Magistratura assistit per un advocat. Els obrers de l'empresa estan disposats a testimoniar a favor de l'obrer i, a més, han obert una subscripció per a ajudar-lo econòmicament — té dona i cinc fills — fins que pugui reincorporar-se al treball.